

Arrest

nr. 152 329 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2009 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 23 juni 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 23 september 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.5. Op 19 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 29 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voornoemde beslissing dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partij en haar echtgenote een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. X van 17 juli 2012 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.6.

1.9. Op 22 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij en ten aanzien van haar echtgenote een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.10. Op 14 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.08.2012, aan hem betekend op 27.08.2012. Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.03.2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115), *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing niet in concreto motiveert waarom het opgelegde inreisverbod een duur van 2 jaar heeft.

Artikel 74/11 Vw. bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”.

(eigen onderlijning)

Artikel 74/11 Vw. bepaalt dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk is, misschien zelfs wenselijk.

Artikel 74/11 §1, al. 1 Vw. stelt uitdrukkelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Ook met humanitaire redenen moet rekening gehouden worden, in die zin dat er zelfs helemaal geen reisverbod kan opgelegd worden.

Aldus veronderstelt artikel 74/11 Vw. een specifieke motiveringsplicht omtrent de duur van het inreisverbod, althans wanneer een korter termijn mogelijk is (vgl. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

De bestreden beslissing kiest voor een duur van 2 jaar. De bestreden beslissing meent dat een maximale duur van 3 jaar zich niet opdringt, doch een termijn van één jaar vindt verwerende partij blijkbaar te kort. De bestreden beslissing kiest aldus voor deze termijn van 2 jaar op grond van volgende motieven:

“2° niet aan de terugkeerverplichting voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.08.2012, hem betekend op 27.08.2012. Er wordt aan betrokkene

een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.03.2013”.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1 tweede lid Vw. om haar beslissing te motiveren. Het bewuste artikel geeft verwerende partij inderdaad de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar. Aangezien 2 jaar onder dit maximum blijft, is het opgelegde reisverbod principieel mogelijk/wettelijk.

Dat een termijn van twee jaar wordt opgelegd (en geen termijn van bijvoorbeeld één jaar, maar ook niet drie jaar), wordt gemotiveerd door te stellen dat verzoeker geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Er wordt ook verwezen naar de gekende aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw, ingediend op 18 maart 2013, waaruit de bestreden de wil afleidt zich te nestelen in illegaal verblijf.

De aanvraag werd inderdaad ingediend op 18 maart 2013, doch de weigeringsbeslissing werd pas betekend op 27 april 2015 (tegelijk met huidig inreisverbod). Verzoeker heeft inderdaad de beslissing afgewacht.

Welnu, de overweging dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om vrijwillig het grondgebied te verlaten, is niets meer dan de wettelijke voorwaarde om een inreisverbod op te leggen, zodat hiermee niet dadelijk verduidelijkt wordt waarom gekozen worden voor een termijn van 2 jaar.

Het opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, ontslaat verwerende partij niet van haar verplichting de opgelegde termijn te motiveren (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Naast de motivering waarom een inreisverbod wordt opgelegd (deze motivering is inderdaad aanwezig), dient de beslissing ook nog een afzonderlijke/bijkomende motivering te bevatten nopens de duur van het inreisverbod wanneer ook een kortere duur zoals in casu mogelijk is (vgl. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Daarnaast blijkt niet uit deze motivering of deze elementen aanleiding zijn geweest om een inreisverbod op te leggen dat hoger is dan het minimum, dan wel of het de reden is geweest dat een reisverbod werd opgelegd dat lager is dan het maximum (3 jaar).

Het is niet duidelijk of het indienen van een aanvraag verblijfsmachtiging wordt beschouwd als een reden om een hoger, dan wel om een lager inreisverbod op te leggen. Daarbij kan zich de vraag gesteld worden of het wachten op een antwoord in een verblijfsaanvraag wel als een laakbare houden kan beschouwd worden die een langer inreisverbod verantwoordt? Het is helemaal niet duidelijk indien de beslissing er rekening mee gehouden heeft dat verzoeker juist daarom reeds anderhalf jaar in illegaal verblijf wacht. Wordt verzoeker verweten dat hij een beslissing afwacht?

Heeft verwerende partij de lopende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. op een of andere manier in rekening gebracht, of beschouwd zijn elke vorm van illegaal verblijf als laakbaar, ongeacht de redenen. En indien verwerende partij er wel rekening mee heeft gehouden, in welke mate dan? Werd daarom ‘slechts’ 2 jaar opgelegd in plaats van drie jaar, of betreft het eerder een verzwarende element die wijst op de onwil om vrijwillig te vertrekken en werd daarom 2 jaar opgelegd in plaats van één jaar.

Daarbij komt dat verwerende partij bij beslissing van 17 september 2014, betekend op dezelfde dag, de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. verworpen heeft als onontvankelijk. Verzoeker werd aldus geen termijn gegund om al dan niet vrijwillig gevolg te geven aan deze afwijzende beslissing.

Waar een lopende aanvraag mogelijks een reden was voor verzoeker om het grondgebied niet te verlaten (men kan bezwaarlijk buitengewone omstandigheden aanvoeren en tegelijk terugkeren naar het herkomstland), kan de bestredene beslissing onmogelijk zondermeer aannemen dat na ontvangst van de beslissing, verzoeker verder zal weigeren het grondgebied te verlaten.

De omstandigheid dat verzoeker wacht op een beslissing omtrent de 9bis-aanvraag, is niet zondermeer gelijk te schakelen met de houding van verzoeker na ontvangst van de beslissing.

Hiertoe zou verwezen kunnen worden naar een arrest van Uw Raad waarbij het bevel met inreisverbod werd vernietigd zeggende (RvV 27 februari 2013, nr. X, T.Vreemd. 2013, 246):

“De overheid legt onmiddellijk de maximumtermijn op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.”

Uw Raad oordeelde dan ook (RvV nr. X, 23 juni 2014, zaak 150 711/VIII):

“(…) Hierbij moet geduid worden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel, vereist. Het gegeven dat verzoekster zelf

geen argumenten aandraagt om te opteren voor het opleggen van een lagere termijn heeft niet tot gevolg dat verweerder er niet toe zou zijn gehouden zijn keuze voor de maximumtermijn toe te lichten. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kan verzoekerster worden gevogd in haar standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond”.

Alsook (RvV 15 januari 2013, nr. X, T.Vreemd. 2013, 247):

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een nvisum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

(eigen onderlijning)

Doordat nergens blijkt of de aangehaalde motieven een gunstig dan wel ongunstige invloed hadden op het opgelegde inreisverbod, noch kan uitgemaakt worden in welke mate de aangehaalde motieven een rol hebben gespeeld in het bepalen van het inreisverbod, komt de bestreden beslissing als onwettig voor.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing duidt immers duidelijk de juridische grondslag voor het afleveren van een inreisverbod aan: er wordt op duidelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de hieraan ten grondslag liggende feitelijke overwegingen vermeld: de verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012, haar betekend op 27 augustus 2012. Deze feitelijke en juridische vaststellingen, die stroken met de gegevens van het administratief dossier, worden door de verzoekende partij niet betwist.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk “Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.03.2013.” Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het

inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor twee jaar heeft gekozen. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de verwerende partij in beginsel niet noopt tot het toelichten van de verschillende belangen die zij tegen elkaar heeft afgewogen, doch slechts tot het duiden van de reden(en) waarom zij ervoor opteerde een bepaalde beslissing – *in casu* een inreisverbod met een geldingsduur van twee jaar - te nemen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij aangevoerd wordt.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.4. De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing niet *in concreto* motiveert waarom het opgelegde inreisverbod een duur van twee jaar heeft, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een termijn van minder dan drie jaar niet uitsluit en uitdrukkelijk stelt dat rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval alsook dat met humanitaire redenen rekening moet gehouden worden, waardoor aldus een specifieke motiveringsplicht kan afgeleid worden uit voornoemd artikel betreffende de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij erkent dat een inreisverbod voor twee jaar werd opgelegd en dat dit, omdat de termijn onder het maximum van drie jaar blijft, principieel mogelijk en wettelijk is. Betreffende de motivering van de duur van het inreisverbod, met name dat zij een aanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat de aanvraag ingediend werd op 18 maart 2013 doch de weigeringsbeslissing werd betekend gelijktijdig met het inreisverbod, dat zij inderdaad de beslissing heeft afgewacht. Met betrekking tot het tweede motief aangaande de duur van het inreisverbod, met name dat zij geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten, stelt de verzoekende partij dat dit

niets meer is dan de wettelijke voorwaarde om het inreisverbod op te leggen, zodat hiermee niet wordt verduidelijkt waarom voor een duur van twee jaar wordt gekozen. De verzoekende partij verwijst hieromtrent naar rechtspraak van de Raad van State.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat uit de motivering niet blijkt of de aangebrachte elementen voor het bepalen van de duur van het inreisverbod aanleiding zijn geweest om een inreisverbod op te leggen dat hoger is dan het minimum dan wel of deze een reden vormden om een inreisverbod op te leggen dat lager is dan het maximum, waarbij zij zich de vraag stelt of het wachten op een antwoord in een verblijfsaanvraag wel als een laakbare houding kan beschouwd worden die een langer inreisverbod verantwoordt, dat het niet duidelijk is of de verwerende partij er rekening mee gehouden heeft dat zij net daarom een anderhalf jaar in illegaal verblijf wacht. Daarnaast vraagt de verzoekende partij zich of de verwerende partij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in rekening heeft gebracht en indien dat het geval is, in welke mate. De verzoekende partij houdt nog voor dat haar geen termijn werd gegund om al dan niet vrijwillig gevolg te geven aan de afwijzende beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu deze beslissing samen betekend werd met de *in casu* bestreden beslissing. Zij betoogt dat waar de lopende aanvraag een reden was om het grondgebied niet te verlaten, de beslissing niet zonder meer kan aannemen dat na ontvangst van de beslissing zij verder zal weigeren het grondgebied te verlaten. Voorts verwijst de verzoekende partij nog naar drie arresten van de Raad en concludeert dat uit de motieven niet kan uitgemaakt worden in welke mate de aangehaalde motieven een rol hebben gespeeld in het bepalen van (de duur van) het inreisverbod doordat nergens blijkt of de aangehaalde motieven een gunstige dan wel een ongunstige invloed hebben gehad.

Uit de grieven van de verzoekende partij blijkt dat zij de mogelijkheid en de wettigheid van het opleggen van een inreisverbod niet betwist, doch wel van mening is dat er een gebrek in de motivering van de bestreden beslissing is doordat niet *in concreto* wordt gemotiveerd waarom een termijn van twee jaar wordt bepaald als duur van het opgelegde inreisverbod.

3.5. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op duidelijke wijze de redenen aangeeft waarom zij in het geval van de verzoekende partij voor een geldingstermijn van twee jaar heeft gekozen. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de verzoekende partij "*na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen (heeft) ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten*". Daarnaast wordt eveneens gewezen op het feit dat de verzoekende partij "*een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 18.03.2013*".

Bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, en zulks in toepassing van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, moet rekening worden gehouden met "*de specifieke omstandigheden van elk geval*". De gemachtigde beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te bepalen welke geldingsduur precies gerechtvaardigd is in de specifieke omstandigheden van het geval. Het komt niet aan de Raad toe om te oordelen omtrent de opportuniteit van de geldingsduur van het inreisverbod of om te speculeren of een andere geldingsduur eventueel meer geschikt zou zijn. De Raad kan binnen zijn annulatiebevoegdheid enkel oordelen of de opgegeven redenen voor een welbepaalde geldingsduur, *in casu* twee jaar, niet buiten elke redelijke verhouding staan met de daartoe gedane vaststellingen.

3.6. Waar de verzoekende partij meent dat het motief aangaande de duur van het inreisverbod, met name dat zij geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten, niets meer is dan de wettelijke voorwaarde om het inreisverbod op te leggen zodat hiermee niet wordt verduidelijkt waarom voor een duur van twee jaar wordt gekozen, kan zij niet worden gevolgd. Immers bestaat de wettelijke voorwaarde om een inreisverbod op te leggen uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waaraan de verzoekende partij refereert, eruit dat een inreisverbod (voor maximum drie jaar) wordt opgelegd "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd*". Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod verwijst de verwerende partij niet louter naar het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd doch wel naar het gedrag van de verzoekende partij na het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij werd vastgesteld dat zij in de loop van de maanden nadien geen enkel initiatief nam tot vrijwillig vertrek. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het geen stappen ondernemen om vrijwillig het grondgebied te verlaten niets meer is dan de wettelijke voorwaarde om een inreisverbod op te leggen. Naast de motivering waarom een inreisverbod wordt opgelegd, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing aldus ook een afzonderlijke motivering bevat nopens de duur van het inreisverbod waarbij verwezen wordt naar het gedrag van de verzoekende partij na het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten,

waarbij werd vastgesteld dat zij in de loop van de maanden nadien geen enkel initiatief nam tot vrijwillig vertrek en zelfs nog een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend die haaks staat op een vrijwillig vertrek.

3.7. Waar de verzoekende partij wijst op het gestelde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval alsook met humanitaire redenen in die zin dat er zelfs geopteerd kan worden geen inreisverbod op te leggen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij sinds het betekenen van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten nog geen stappen ondernam om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende op 18 maart 2013. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat de verzoekende partij geruime tijd na de eerder betekende verwijderingsmaatregel nog steeds geen stappen heeft ondernomen met het oog op een vrijwillig vertrek. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij verwijst immers naar het gedrag van de verzoekende partij na het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij werd vastgesteld dat zij in de loop van de maanden nadien geen enkel initiatief nam tot vrijwillig vertrek en zelfs nog een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend die haaks staat op een vrijwillig vertrek. Op deze gronden beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen voor de duur van twee jaar, hetgeen de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk voorkomt.

De Raad stelt daarenboven vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht met welke specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod of met welke humanitaire redenen bij het opleggen van een inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en die eventueel tot een inreisverbod met een kortere duur of het niet opleggen van een inreisverbod zouden nopen. Met de loutere verwijzing naar de verplichting rekening te houden met specifieke omstandigheden en humanitaire redenen, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden of welke humanitaire redenen waarvan de gemachtigde op de hoogte was of diende te zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat een inreisverbod van twee jaar *in casu*, gelet op de relevante feitelijkeheden, kennelijk onredelijk zou zijn.

3.8. In zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat geen rekening kon worden gehouden met de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod daar het afwachten van een beslissing inzake voornoemde aanvraag bezwaarlijk als een laakbare houding kan worden aanzien, wijst de Raad erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het afwachten van de beslissing naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, haar tegengeworpen wordt, doch wel het feit dat zij na het ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten op 27 augustus 2012, geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en daarentegen op 18 maart 2013, en aldus bijna zeven maanden na ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. De Raad wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in de regel (artikel 9 van de vreemdelingenwet) moet worden aangevraagd vanuit het buitenland en dat, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts in buitengewone omstandigheden kan worden toegelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend. Door het indienen van een regularisatieaanvraag bijna zeven maanden na ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten geeft de verzoekende partij dan ook des te meer te kennen niet te zullen/willen voldoen aan de terugkeerverplichting. De intentie van de verzoekende partij wordt daarmee alleen maar verduidelijkt, met name om op het Belgische grondgebied te blijven en geen vrijwillig gevolg te geven aan het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, dit ondanks haar illegale verblijfssituatie. Er valt niet in te zien waarom de verwerende partij niet met deze specifieke elementen, eigen aan het geval van de verzoekende partij, rekening zou kunnen houden bij het bepalen van de geldigheidsduur van het verplicht af te leveren inreisverbod.

3.9. De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk waarom de verwerende partij het element dat zij omwille van het wachten op een beslissing in illegaal verblijf verbleef in rekening had dienen te brengen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, nu, zoals reeds aangegeven, een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd omdat aan de terugkeerverplichting volgende uit het bevel om het grondgebied

te verlaten haar betekend op 27 augustus 2012 niet voldaan werd. Aldus wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld op twee jaar omdat de verzoekende partij in de maanden na 27 augustus 2012 geen stappen heeft ondernomen vrijwillig het grondgebied te verlaten (en dus in illegaal verblijf verbleef) en bovendien door het indienen van een regularisatieaanvraag bijna zeven maanden na ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten te kennen geeft niet te zullen/willen voldoen aan de terugkeerverplichting. In de bestreden beslissing wordt geenszins de termijn dat de verzoekende partij de beslissing inzake haar regularisatieaanvraag (in illegaal verblijf) afwachtte aan de verzoekende partij tegengeworpen, doch enkel het feit dat zij terwijl zij reeds maanden onderhevig was aan een terugkeerverplichting een dergelijke aanvraag indiende, zodat niet kan ingezien worden waarom de verwerende partij de reden voor het illegaal verblijf na het indienen van de desbetreffende regularisatieaanvraag (namelijk het wachten op de beslissing) in rekening diende te brengen. Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk op welke wijze dit element, namelijk het feit dat zij na het indienen van een regularisatieaanvraag nog anderhalf jaar in illegaal verblijf verbleef wachtende op een beslissing hieromtrent, een snellere terugkeer op het grondgebied noodzakelijk zou maken en aldus een kortere termijn zou verantwoorden.

3.10. Voorts wenst de Raad er nog op te wijzen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de duur wordt bepaald mede gelet op het feit dat nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dat 'daarenboven' de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 18 maart 2013, zodat uit de bewoording ('daarenboven') duidelijk blijkt dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschouwd wordt als het bevestigen van de intentie van de verzoekende partij geen stappen te (willen) ondernemen om te voldoen aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat niet duidelijk blijkt of de motieven betreffende de duur van het inreisverbod genoopt hebben tot een langere of een kortere duur.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij heeft gemotiveerd om welke reden een termijn van twee jaar wordt opgelegd en derhalve niet moet motiveren waarom geen kortere of langere termijn is bepaald. Immers moeten de motieven betreffende de duur van het inreisverbod de verzoekende partij inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. *In casu* is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten.

3.11. Waar de verzoekende partij zich afvraagt of de verwerende partij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in rekening heeft gebracht en indien dat het geval is, in welke mate, laat zij na aan te geven met welke elementen van haar voornoemde verblijfsaanvraag geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, noch op welke wijze deze elementen een snellere terugkeer op het Belgisch grondgebied noodzakelijk maken waardoor een duur van twee jaar van het opgelegde inreisverbod kennelijk onredelijk zou zijn. Voorts wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, waarnaar in de beslissing overigens wordt verwezen, onontvankelijk is verklaard op 17 september 2014. De verwerende partij heeft aldus geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar zouden beletten om een regularisatieaanvraag in te dienen in haar land van herkomst. Gelet op het feit dat er reeds een beslissing genomen was in deze aanvraag ziet de Raad geenszins in waarom de verwerende partij omtrent (de 'weigering' van) deze aanvraag nogmaals zou moeten motiveren in de thans bestreden beslissing.

3.12. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoekende partij door het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft getracht een legaal verblijf te bewerkstelligen, geen afbreuk doet aan de correcte vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis is gebracht. Zelfs indien de verzoekende partij een legaal verblijf tracht te bekomen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor, gelet op het niet opvolgen van een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten en het niet ondernemen van stappen om het grondgebied te verlaten, bij gebreke aan overige elementen in het dossier die een snellere terugkeer op het Belgische grondgebied noodzakelijk maken - minstens worden dergelijke elementen niet door de verzoekende partij aangetoond -, de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen.

3.13. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op grond van de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten om een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten de Raad niet toe vast te stellen dat de verwerende partij enig relevant concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken.

Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij blijft daartoe volledig in gebreke.

De verzoekende partij toont met haar algemene uiteenzettingen niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar omdat de verzoekende partij nog geen stappen ondernam om vrijwillig het Schengengrondgebied te verlaten en daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat met bepaalde relevante elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op grond van de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten om een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

3.14. Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar geen termijn werd gegund om al dan niet vrijwillig gevolg te geven aan de afwijzende beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu deze beslissing samen betekend werd met de *in casu* bestreden beslissing, wijst de Raad er vooreerst op dat de *in casu* bestreden beslissing een inreisverbod betreft en geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een dergelijke kritiek niet dienstig is. Kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee dit inreisverbod gepaard gaat en die niet de *in casu* bestreden beslissing vormt, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het haar op 27 augustus 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij, op het ogenblik van het uitvaardigen van het inreisverbod op 17 september 2014, wel degelijk voldoende tijd heeft gehad om vrijwillig gevolg te geven aan de haar opgelegde terugkeerverplichting. Waar de verzoekende partij nog meent dat niet zonder meer kan aangenomen worden dat zij na ontvangst van de beslissing inzake haar regularisatieaanvraag verder zal weigeren het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat dit wordt aangenomen. De Raad herhaalt dat uit de motieven van het inreisverbod niet blijkt dat dit wordt opgelegd omwille van het geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2014 dat samen betekend werd met de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 maart 2013, doch wel omwille van het geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 27 augustus 2012.

3.15. Daargelaten de vaststelling dat arresten in het continentaal rechtssysteem geen precedentswaarde hebben, wijst de Raad erop dat de rechtspraak die de verzoekende partij aanhaalt niet dienstig is nu zij niet aantoonde dat deze rechtspraak toepasbaar is op onderhavig geval.

De verwijzing van de verzoekende partij naar arrest nr. X van 27 februari 2013 en nr. X van 23 juni 2014 van de Raad is niet dienstig. De feitelijke omstandigheden die hebben geleid tot de betrokken arresten zijn geenszins te vergelijken met de huidige zaak.

Vooreerst dient opgemerkt te worden betreffende het arrest van de Raad met nr. X dat hierin niet de passage kan gelezen worden die de verzoekende partij eruit citeert, daar het betrokken arrest handelt over een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Alleszins, in de bestreden beslissing wordt de duur van het inreisverbod duidelijk en op een gemotiveerde wijze gemoduleerd. Voorst is de Raad geen arrest nr. X van 23 juni 2014 bekend. Het komt niet aan de Raad toe uit de door de verzoekende partij geciteerde paragraaf van een arrest van de Raad, te destilleren

om welk arrest het gaat. Alleszins, het weze herhaald, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod.

Betreffende de verwijzing naar arrest nr. X van de Raad kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nergens gewag maakt van het feit dat het haar opgelegde inreisverbod van twee jaar een gezinsleven zou verhinderen, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze de verwijzing naar desbetreffend arrest relevant is *in casu*.

3.16. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.17. De Raad merkt verder op dat de richtlijn 2008/115/EG is omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Hij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

3.18. In zoverre de verzoekende partij de schending van het legaliteitsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat bij de uiteenzetting van het enige middel geen enkele duiding wordt gegeven over de wijze waarop de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Nu uit het betoog van de verzoekende partij niet kan worden afgeleid op welke wijze het voornoemde beginsel door de bestreden beslissing is geschonden, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt onontvankelijk is.

3.19. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER